

“Bu roman ilk aşkın tüm zorluklara rağmen zafer kazanmasının destanı ve
çığır açan bir başarıdan çok daha fazlası.”

THE NEW YORK TIMES

ELENA MALİSOVA & KATERİNA SİLVANOVA

KAMPTAKİ O YAZ

**DE
X**

KAMPTAKİ O YAZ

Orijinal adı: ЛЕТО В ПИОНЕРСКОМ ГАЛСТУКЕ

© 2021, Elena Malisova & Katerina Silvanova

Yazan: Elena Malisova & Katerina Silvanova

İngilizceden çeviren: Fazilet Mistikoğlu

İngilizce çeviri: © 2025 Anne O. Fisher

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitap MEOW LITERARY AGENCY ve Kalem Ajans işbirliğiyle yayınlanmıştır.

1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-5572-23-3

Sertifika no: 44919

Kapak illüstrasyonu: Alex Fine

Kapak tasarımı: Devin Grosz

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

ELENA MALİSOVA & KATERİNA SİLVANOVA

KAMPTAKİ O YAZ

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

**DE
X**

Zina Portnova
Kirlangıç Öncü
Kampı

1986

Âşuklar çardağı

Harabeler

Nilüferli göl

← Nehir

İlkyardım
istasyonu

Leylaklar

Elektrik
kulübü

Sinema

Büyüklerin kulübeleri

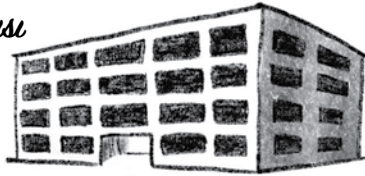

Dans pisti

Ana
meydan

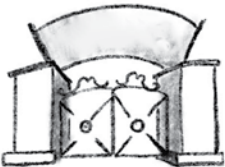
İdare binası

Yeni koğuşlar

Öncü

Kahramanlar Bulvarı

Ana kapı

Birinci Bölüm:

Kırlangıç Kampına Dönüş

Evet, bagajında bir kürek vardı. Neden olmasın ki? Sonuçta bir Rus'un küreğini saklaması için gayet doğal bir yer orası. Ya kış kapıya dayanırsa? Kar diz boyunu aşarsa? Daha eylül olmasına rağmen küreğe türlü sebepten ihtiyaç olabilir: Çamura saplanabilir, çukura düşebilir. Peki ya lastik çizmeler? Onlara da mı kafayı takacaklar? Ya da silecek suyuna?

Trafik polislerinin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşan Yura, bunun şaka mı yoksa ciddi mi olduğuna karar veremiyordu. *Hadi be, buranın yerlisi insanlarsınız, nasıl anlamıyorsunuz?*

Açıklamasını dinledikten sonra polisler, eski bir Sovyet çizgi filminde peri masalı diyarındaki Vovka'nın yanında duran iki salak gibi aynı anda başlarını salladılar ama yine de onu bırakmadılar. Ehliyetinden yabancı olduğunu anlamışlardı; belli ki ondan biraz yabancı parası istiyorlardı. Hatıra niyetine. Yura da kanun ihlalinin bariz olduğu bu durumda, boş yere uğraşmak istemezdi, değil mi? Çünkü orada bir tabela vardı, öyle değil mi? Öyle. Hız limiti aşılmıştı, değil mi? Evet. Yani dolayısıyla?.. Dolayısıyla ihlal vardı. Ama ihlal nasıl olmasın ki! Dik bir yokuş, hız limiti tabelası ise ta yokuşun sonunda ve incecik bir kavak dalının arkasına saklanmış. Yura görmemişti, hepsi bu.

Yura dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "O dalı kesmeniz lazım, yokuşun dibinde radar kurup beklemeniz değil" dedi. "Madem orada hız limiti düşük, demek ki bir sebebi var. Demek ki tehlikeli bir yol!"

Trafik güvenliği konularına açıkça ilgisiz olan polisler, bu tespit karşısında pek hevesli görünmediler. Dalları kesmek onların işi değildi, onlara ne yapmaları gerektiğini söylemek de Yura'nın.

Uzun boylu olan, yani Bir numaralı Aptal, Yura'nın ehliyetini elinde birkaç kez çevirdi. "Tamam. Görünüşe bakılırsa ceza keseceğiz" diye iç çekti. "Teknik olarak bu meseleyi daha kolay çözmenin bir yolu var... Niye boş yere uğraşmak istiyorsun ki?"

Yura'nın içinde, ömrünün yarısını Almanya'da geçirmiş olmanın verdiği prensipli Avrupalı tavrı ile sağduyusu çarpışıyordu. Dalları kestirip suçlamayı düşürmeleri için direnmeli miydi? Yoksa rüşvet verip zaman mı kazanmalıydı? Çatışma kısa sürdü. Sağduyu galip geldi. Yura gerçekten de boş yere uğraşmak istemiyordu.

"Ne kadar?"

Adamlar birbirlerine kurnazca bakış attılar: "Beş yüz grivna!" Yarım aylık maaş. Onu enayi yerine koyuyorlardı belli ki.

Yura cüzdanını çıkarıp parayı aramaya başlayınca çetin görünümlü polisler yumuşadı, hatta gülümsemeye bile başladılar. "Herr Yabancı"nın bu ıssız köylerde kazara kaybolmaması için ona yolu tarif etmeyi, hatta eşlik etmeyi bile teklif ettiler.

"Horetivka'ya nasıl giderim? Köy haritada var ama yolu görünmüyor. Fakat hatırlıyorum."

"Horetivka mı?" diye sordu uzun boylu olan. "Orası uzun zamandır köy değil. Artık yazlıkçıların yaşadığı bir site."

"Tamam, köy değilse bile yine de oraya giden bir yol vardır, değil mi?"

"Yol var var olmasına ama içeri giremezsin. Güvenlik kulübesi var. Herkesi almıyorlar."

Yura düşündü. Trafik polisleriyle karşılaşmadan önce planı açıkltı: Horetivka'ya gidip eski kolhoz* arazilerinden nehre kadar yürümek. Ama şimdi köye giremeyeceğini öğrenmişti. Yine de şansını denemeli miydi? Güvenlikçilerden biriyle anlaşabilir miydi? Sonra başını iki yana salladı. Olmaz, işe yaramazsa çok zaman kaybederdi. Geriye tek seçenek kalıyordu: Kampa çıkan yoldan gitmek. "Tamam. O zaman Kırlangıç'a nasıl giderim?"

* Eski Sovyetler Birliği'nde tarım üretim kooperatifi. (e.n.)

“Nereye?”

“Zina Portnova Kırangıç Öncü Kampı. Sovyetler zamanında buralarda bir yerdeydi.”

Kısa boylu olan aptalın yüzü aydınlandı.

“Ha, evet, o kamp. Evet, buradaydı...”

Diğeri, uzun olan, Yura’ya baktı: “Ama oraya niye gitmek istiyorsun ki?”

“Ben SSCB’de doğdum” dedi. “O kampa gittim ben. Çocukluğum orada geçti. *Das Heimweh, Nostalgie...*” Kendini topladı. “Nostalji!”

“Ha, tamam, anladık” dediler. İki aptal birbirine baktı. “Haritan var mı?”

Yura, haritasını uzattı ve adamın parmağını harita üzerinde gezdirerek yolu takip edişini dikkatle izledi.

“R-295’ten *Richne* tabelasına kadar gideceksin. Tabeladan yirmi metre kadar sonra sağa dönen bir yol var. O yola gir ve sonuna kadar devam et.”

“Teşekkür ederim.”

Yura, haritasıyla beraber yüz grivnalık banknot karşılığında bir de “Hadi, iyi yolculuklar” temennisini alarak yola koyuldu.

“Biliyordum! En az bir kez çevrileceğimi biliyordum!” diye homurdandı gaza basarken.

Etrafında tanıdık hiçbir şey yoktu; yerini anlamak için tamamen haritaya güvenmek zorundaydı. Yirmi yıl önce, yolun kenarındaki bu bölgede sık ve karanlık çalılıklar, aralara serpiştirilmiş ayçiçeği tarlaları vardı. Şimdi ise kasaba ağır ağır ama istikrarlı adımlarla buraya doğru yayılıyordu. Ormanlar yok edilmiş, tarlalar dümdüz edilmiş, birçok arazi parseli tel örgülerle çevrilmişti. Çitlerin ardındaki gürültülü inşaat alanlarında vinçler, traktörler, kepçeler seçiliyordu. Yura’nın bir zamanlar bomboş ve sonsuza dek uzanıyormuş gibi hatırladığı ufuk şimdi kasvetli, dardı; göz alabildiğine uzanan manzara, yazlık siteler ve kır evleriyle dolmuştu.

Richne tabelasından sonra, tarif edildiği gibi döndü. Asfalt, yol kopmuş gibi aniden bitti. Araba sertçe sarsıldı. Bagajdaki kürek, varlığını hatırlatır gibi, canlıymuşçasına yüksek sesle şangırdadı.

Kampa nasıl gidileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Yura'nın Kırılma'ı son görüşünden bu yana yirmi yıl geçmişti; üstelik o zaman bile kendi başına gitmemiş, hep otobüsle gelmişti. Likinsky Otobüs Fabrikası'ndan çıkma, beyaz gövdeli ve kırmızı şeritli, "Çocuk" yazılı tabelalar ve bayraklarla süslü otobüslerin ardı ardına dizildiği konvoyla yolculuk etmek ne keyifliydi! Hele ki en öndeki otobüste, trafik polislerinin resmi aracının hemen arkasında olmak... Önünde uzanan yolu, gökyüzünü görebilmek... Sirenlerin çınlaması... Hep bir ağızdan söylenen çocuk şarkıları... Sonra büyüüp o saçma şarkılardan sıkıldığında, camdan dışarı bakmak... Yura, son kamp dönemini hatırladı; kendisi söylemeden, sadece dinlemişti o zaman: *Bayraklarla, şarkılarla ilerleriz. Çırpırız ellerimizi, vururuz ayaklarımızı yere! Cesur ekibimiz böyle gider Öncü kampına...* Ama şimdi, yirmi yıl sonra, bagajdaki küreğin hoplaya zıplaya çıkardığı metalik gürültüden başka bir şey duymuyordu. Dişlerini sıkarak çukurlara, çamura söverken, mavi gökyüzüne değil, gri fırtına bulutlarına bakarak yalnızca tek bir şey için dua ediyordu: "Yeter ki sırlısklam etme beni şimdi!"

Planını son derece dikkatle ve tartarak yapmıştı. Gündüz yola çıkacak, hava kararmadan köye varacak, sonra gece yarısına yakın kampa girecekti. Her şeyi hesaba katmıştı: Eylül ayındaydılar, son kamp dönemi bitmişti; ortada çocuk olmayacaktı. Burası bir askeri üs değildi, en fazla bir nöbetçi olurdu. Yura, gecenin zifiri karanlığında ormana girip kolayca ve sessizce geçebilirdi. Diyelim ki nöbetçiye yakalandı –o da yaşlı bir adam olurdu muhtemelen– önce korkar ama sonra anlaşılırdı; kürek taşısa da ne ayyaş ne de serseri olduğunu düşünür, nasıl olsa sonunda normal bir adam olduğu belli olurdu.

Öncüler... Vladimir Lenin Öncü Örgütü... Kırmızı fularlar, sabah jimnastiği, törenler, yüzme, kamp ateşleri... Ne kadar da uzun zaman geçmişti. Artık her şey farklıydı: Burası Ukrayna'ydı artık, SSCB değil... farklı bir ülke, farklı marşlar, farklı sloganlar, farklı şarkılar... Çocukların fuları, rozetleri olmayacaktı ama çocuk çocuktur, kamp da kamptır. Çok yakında, Yura yeniden orada olacaktı. Hayatının en önemli zamanını, en önemli kişisini hatırlayacaktı.

Belki o kişinin başına ne geldiğini bile öğrenecekti. Ya da o kişiyi, hayatındaki tek gerçek dostunu yeniden görecekti.

Ama tanıdık tabelayı gördüğünde, onun neredeyse kopmak üzere olduğunu, harflerin solup zor seçildiğini gördü. Yura'nın en çok korktuğu şey karşısındaydı: bir zamanlar tüm kampı çevreleyen tel örgüden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sadece metal direkler hâlâ duruyordu. Bir zamanlar gösterişli, kırmızı ve sarı renkte olan çift kanatlı kapı kırılmıştı. Kanatlardan biri paslanmış, eğrilmiş menteşelerde hâlâ sallanıyordu; diğeri ise yerde yatıyordu ve çevresini saran otlardan anlaşıldığı üzere, yıllardır oradaydı. Nöbetçi kulübesi, bir zamanlar mavi-yeşil baklava desenine boyanmıştı; şimdi boyalar çoktan dökülmüş, ahşap duvarlar yağmurla çürümüş, çatı çökmüştü.

Yura derin bir iç çekti. Demek yıkım buraya kadar ulaşmıştı. İçten içe bunu biliyordu; Sovyetler Birliği çöktükten sonra Ukrayna'da neler olduğunu duymuştu –Almanya'da yaşıyordu, dünyadan bihaber değildi– fabrikaların birer birer kapandığını biliyordu. Tüm kamplar gibi bu kamp da o fabrikalardan birine bağlıydı; annesinin mühendis olarak çalıştığı fabrikaya. Ama Kırangıç'ın da aynı kaderi paylaştığını düşünmek istemiyordu. Burası, çocukluğunun en parlak yeri, hafızasında bir güneş patlaması gibi ışıltılı duruyordu. Burada kendisinin yarısından fazlasını bırakıp gitmişti... Ama şimdi o anı sanki nöbetçi kulübesinin boyası gibi soluyor, parçaları uzun otların arasına dökülüyordu.

Yola çıkarken hissettiği o ilham tamamen solmuş, yerini hüznün ve buruk bir özlem almıştı; ruh hali, ince ince çişeleleyen yağmurla aynıydı.

Arabaya dönünce Yura çizmelerini giydi, bagajdan küreğini aldı ve omzuna astı. Paslı metal kapı panellerinin üzerinden adımını atıp kampa girdi: Öncü Kahraman Zina Portnova Kırangıç Öncü Kampı'na.

* * *

RUSYA'DA YASAKLANDIĞINDA BİR TİKTOK FENOMENİNE DÖNÜŞEN VE ULUSLARARASI ÇOKSATAN SIRA DIŞI BİR AŞK ROMANI!

16 yaşındaki Yura Konev, Kırılacağı Öncü Kampı'nda geçireceği haftaları can sıkıntısı ve korkuyla bekliyordu. Ancak 19 yaşındaki takım lideri Volodya ile tanıştığında işler değişti. Tipik kamp eğlencelerinden siyasi çalışmalara, imkânsızlıklar içinde sahneye konan bir tiyatro oyunundan gizem, utanç, kınama ve keşiflerle örülü ilk aşka uzanan o yaz, iki genci de sonsuza dek değiştirecekti.

Yura, yıllar sonra, gençlik aşkına dönüşen o unutulmaz dostluğun izlerini takip ederek Kırılacağı'na geri döndü. Geçmişin yıkıntıları arasında, bir zamanlar sevdiği adama giden yolu bulabilecek miydi?

Rus Elena Malisova ve Ukraynalı Katerina Silvanova'nın yazdığı bu unutulmaz aşk hikâyesi yayımlandığı yıl Rusya'da çok satanlarda zirveye yerleşti ve ülkedeki en büyük baskılardan birini tetikleyerek yasaklandı. Fakat hemen ardından paylaşım rekorları kıran *Kamptaki O Yaz* aynı zamanda Rusya tarihine yepyeni bir bakış açısı sunuyor.

"*Kamptaki O Yaz*, onlarca yıl süren özlemin içine dalmak isteyen okuyucular için yazılmış, yavaş yavaş gelişen bir sevgi masalı. Neredeyse imkânsız koşullarda bile aşkın filizlenebileceğini gösteren, yürekleri ısıtan bir masal."

BOOKPAGE

"Sovyet dönemindeki bir yaz kampı gibi sıra dışı bir mekânda geçen, derinden hissedilen, büyüleyici ve kusursuz bir şekilde kaleme alınmış bir aşk hikâyesi."

PUBLIC LIBRARIES ONLINE

ÇEVİREN: FAZİLET MISTIKOĞLU

